

kázání Bystřička, Růžďka 27.9.2020 **Lide můj, vejdi do svých komnat** (vstup 639)

introit: *Hospodina stále před očmi si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho. (Žalm 16, 8-11)*

píseň 130 modlitba

křest Jiřího Sedláčka

čtení: Koloským 3, 1-15

píseň 681

text kázání: Izajáš 26, 20 **Nuže, lide můj, již vejdi do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíličku, dokud hrozný hněv se nepřezene.**

Bratři a sestry,

už jste se někdy museli schovat před nějakým nebezpečím? Třeba před deštěm, před bouřkou, před nějakým násilníkem? Každý z nás určitě tu potřebu *schovat se* nějakým způsobem zná a má mnohokrát vyzkoušenou. Schovat se do bezpečí, do úkrytu, nebo domů, dokud nebezpečí nepomine.

A není to nic nového. Lidé odpradáвна měli potřebu se občas ukrýt a schovat, když hrozilo nějaké nebezpečí. Když měli strach. Je to vlastně taková přirozená věc. Dnes svým způsobem také v takovém nebezpečí žijeme. Světová zdravotnická organizace WHO, potažmo naše vláda, nás vyzývají, abychom, pokud je to možné, se vyhýbali zbytečným kontaktům a raději byli třeba doma. Abychom se skryli. Abychom tak omezili moc a působení nebezpečného viru. A dalo by se říct, že i pro tu dnešní dobu by se hodila ta výzva proroka Izajáše: **Nuže, lide můj, již vejdi do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíličku, dokud hrozný hněv se nepřezene.** A kdybych parafrázoval slova z knihy Kazatel, tak bych řekl, je čas se radovat a bavit a pak je zase čas se chránit a skrýt. Myslím, že dnes je tedy ten čas se chránit a třeba i skrýt. Alespoň tedy skrýt svou tvář pod rouškou.

Třeba to nebude na dlouho, třeba to bude na chvíličku, dokud se to zlé nepřezene. Nicméně v tom textu se mluví o tom, že **dokud se hrozný hněv nepřezene.** O jakém hněvu je zde řeč? Pravděpodobně o hněvu Božím. A jistě si dobře pamatujete, že už Adam po prvním hříchu se měl potřebu skrýt před Bohem, před Jeho hněvem. V podstatě to jistě známe všichni z dětství, když jsme něco provedli a báli jsme se hněvu rodičů. Vzpomínám si, jak jsem byl malý a s bráchou jsme se dost porvali a už to bylo asi moc, tak na nás máma vyběhla s vařechou. My jsme jí ale tehdy zdrhli na vysokou třešeň na zahradě. A seděli jsme tam snad hodinu a čekali, až hněv mámy pomine.

Nechci, bratři a sestry, tvrdit, že pandemie koronaviru je nutně hněvem Božím, ale díky ní si můžeme více uvědomit, že naše životy jsou křehké. Že je nemáme ve své moci. A mnoho lidí, kteří neznají Boha a nevěří ve věčný život, prožívají veliký strach. A neví, co s tím. Někteří skutečně neví, jak se chránit a jak se zachránit. A na všechny je to určitý psychický nápor. Lidé hledají, jak a kde se skrýt. A zdá se, že není, jak se před tímto skrýt. A o takové podobné době, která jednou nastane, se píše také v knize Zjevení 6,15: **Králové země i velmoži a vojevůdci, boháči a mocní – jak otrok, tak svobodný, všichni prchali do hor, aby se ukryli v jeskyních a skalách,** před hněvem Božím. Boží slovo nám však ukazuje, jak se skrýt před Božím hněvem. **Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu.** (Koloským 3,3) Když bychom to ale takto řekli nevěřícímu, tak tomu nebude rozumět. Zemřeli jste. Jak jste zemřeli, když žijete?, by se ptal mnohý. Křesťan je ten, který svůj život ukrývá v Kristu. Kristus je ten jediný úkryt, který nás může ochránit před věčným zahynutím. Tedy před spravedlivým Božím hněvem, který přichází oprávněně za každý lidský hřích. Ovšem do úkrytu jménem Kristus můžeme přicházet pouze tak, že **zemřeme tomuto světu, abychom byli živi v Kristu.** Pokud takto umíráme, pak o nás platí, že budeme a vlastně už i jsme vzkříšeni pro život s Ním a podle toho tedy tak máme žít!

A to je právě, bratři a sestry, ten pravý skutečný význam křtu. Křest sám o sobě člověka nezachrání. Ve křtu se totiž děje něco hlubšího. Ve křtu ukrýváme svůj život do Krista. Jsme tím pokřtěni v Kristovu smrt, a tedy i v jeho vzkříšení. Ve křtu se přece člověk odříká svého starého

života a přijímá život nový, s obnoveným srdcem. Ve křtu vlastně vcházíme do toho úkrytu jménem Ježíš Kristus. A rozumím rodičům, že chtějí do tohoto úkrytu přibrat už i své děti. Skrýt je, aby nic zlého na ně nemohlo. Nicméně je to trochu jinak Proč? Protože *spasení nejsme na základě křtu, ale na základě toho, že jsme uvěřili v Krista a že v Něm zůstáváme*. A tak na rodičích i kmotrech, ale i na celém společenství sboru zůstává zodpovědnost modlit se za dítě a svým příkladným způsobem života jej ke Kristu nasměrovat, aby se do něj jednou uměl také skutečně sám skrýt.

Nicméně každý křest, bratři a sestry, je připomínkou našeho křtu. Tvého a mého rozhodnutí učinit pánem svého života Ježíše Krista. A tak se nabízí otázka, zda opravdu jsou naše životy ukryty v Kristu. Zda si někdy z toho úkrytu nevylezeme do tohoto světa, protože se nám v něm líbí. Víte to obcházení koronaviru všude kolem nás mi připomíná svou povahou něco jako **anděla smrti**, který obcházel po Egyptě a kosil v desáté egyptské ráně všechno prvorozené. Nevešel však do domů Izraelců, kteří poslechli Boží příkaz a **natřeli veřeje svých domů krví obětovaného beránka**. Nicméně tam bylo důležité nejen ty své domy natřít, ale také se v nich skrýt, dokud se to zlé nepřehžene. Ti, kteří by se neukryli a zůstali by venku, ti by to nemuseli přežít. A tak i tam byl důležitý ten pokyn: **Nuže, lide můj, již vejdí do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíli, dokud hrozný hněv se nepřehžene**.

Bratři a sestry, ten pokyn ovšem platí stále. I pro nás. Nemusíme zabíjet beránky, protože víme, že za nás zemřel na dřevě kříže Beránek Boží, Pán Ježíš Kristus. Jednou provždy. A nemusíme ani jít hledat zbytky jeho krve na Golgotu, stačí věřit, že ta jeho krev vytekla za mé i tvé hříchy. Že jeho krví bylo jednou provždy a definitivně zapláceno. A že patřím Kristu, pokud jsem se Mu tedy odevzdal. V této víře pak můžeme prožívat ujištění a pokoj, pokud se ovšem budeme ukrývat v Kristu. Pokud v Něm budeme zůstávat, nemusíme se bát i kdyby se přes nás převalilo kdo ví co.

Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já si uvědomuji na svém životě, že někdy z toho úkrytu vylézám a podléhám **běhu tohoto světa**. A tak je potřeba si uvědomit, že když se Kristu vzdalujeme, tak jsme stále slabší a podléháme hříchu. Znovu a znovu se zaplétáme do nástrah, které nás poutají. A pak podléháme tomu, kvůli čemu, jak praví Písmo, **přichází Boží hněv**. A proto v tom listu Koloským máme jednoznačnou výzvu, abychom odhodili ty světské věci, pro které tento hněv přichází. Abychom odhodili **zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy, smilstvo, lež** a další praktiky tohoto světa. Protože pokud při nás tohle zůstává, pak jsme mimo úkryt jménem Kristus, a to je vlastně nebezpečné! V úkrytu jménem Kristus není a nemůže být nic co je světské povahy. A tak jsme zase u toho pravého křtu. Nebo u jeho obnovy, která má prakticky probíhat každého dne. Chceme-li se tedy vrátit do toho bezpečného Božího úkrytu pak je potřeba znovu učinit to, co je psáno dál v tom listě Koloským: **Svlečte ze sebe starého člověka i s jeho skutky a oblečte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele**. Při vstupu do úkrytu jménem Kristus je podmínkou si obléct nový oblek, jak je psáno dále: **Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti**.

Ještě jednoho bych si, bratři a sestry, chtěl povšimnout v té dobré Boží radě: **Nuže, lide můj, již vejdí do svých komnat a zavři za sebou dveře. Skryj se na chvíli, dokud hrozný hněv se nepřehžene**. Zavři za sebou dveře. Jak důležitá věc. Zavřené dveře, aby nebezpečí nemohlo dovnitř. Abychom se cítili bezpečně. Pro nás však to znamená ještě jednu věc. Zavřít dveře za starým životem. Ne si ponechat otevřená vrátka. Pokud si je totiž budeme nechávat otevřená, pak se pořád budeme zmiat od světla ke tmě a od tmy ke světlu. Pořád budeme polovičatí. A tak buďme rozhodní a důslední. Pokud se naučíme každý den jednat podle tří slov **vejdí, zavři a skryj**, pak bude náš pokoj jako řeka. Pak se nebudeme bát, neboť Pán bude s námi. Pak nepodlehne světlu ani smrti. Amen. Píseň 502 modlitba Píseň 557

Slovo poslání: Matouš 6, 5-8

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 685

